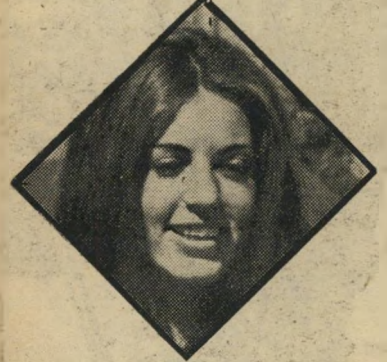

המשוררת מבית-לחם

על הרבה אהבות כבר סיפרתי לכם בי מדור הזה. אהבות בין בני-אדם, ולפעמים אפילו אהבות בין משוררים. אלא מהו כור לם היו יהודים, פחות או יותר. הפעם יש לי אהבה בין שני משוררים ערבים. זוג משוררים יהודיים, כשהם מתאבדים, יכולים לנהל רומן בכסית או בטעמו, לשי תות כוסית או לעשן משהו, לכתוב על נושאים שונים, להיות אפילו בעלי זעה וז שפה שונה — העיקר שתהיה להם ספר משותפת, אז הכל יסתדר. אבל אצל משור

יורה

ררים ערביים זה לא ככה. זו בעייה לרת-אהב, אל תחשבו. ובכל זאת — הם התאהבו: **יורה חזיי נה** בת ה-24 אהבת לכתוב שירים על ציפורים ועצי-אורן, וכיצא בה. הא בת בית-לחם, קריינה בטלויזיה הירדנית לפני המלחמה, ולמדה פילוסופיה בבירות. והנה לפני זמן מה, איתרע (זאת המליה הנכונה, לא?) מזלה, והיא קראה ספר בשם **נחלתם עין**. לא יודעת את השם במקור. קראה את הספר — נפל עליה עולמה. היא ידעה מאותו רגע, שאו שהיא פוגשת את המשורר שכתב אותו — או שהיא משתרגעת. אז היא החליטה לפגוש אותו. המשורר היה **לופפי**, מורה בן 24 מי כפר רמה, המרבה לכתוב על אהבה יהודית ערבית. סיפרה איפוא יורה לאביה שהיא נוסעת לכפר רמה כדי לכתוב על הסמיים והמים, ויצאה לדך. וכך נולד הרומן, כפי שאתם מבינים. היו אמנם עוד קצת בעיות, כי לפני זבע מצאה לטק מראשה את הציפורים המעופפות שם, ולהתייחס יותר ברצינות לבעיות המעופפות בחלל עולמנו — ועד אז אין הוא חפץ בה. אבל יורה לא ויתרה; היא תחלה כותבת אליו — ועליו — שירים מעל דפי העולם הזה בערבית, בנוסח: בן-שדים אתה, ולא בן-אנוש. וזה כמובן מה ששבר את התי נגדותו. בשבוע הבא הם יתחתנו — עם הציפורים בראש והכל. אינשאללה!

המוכר, שלא העלה על דעתו כלל למכור אי-פעם את התמונה, מצא הזדמנות לרווח נאה. "15 לירות, גברת", הוא משיב לתמר. "השתגעתי?" אומרת לו תמר, "כל כך הרבה?" "מה את מדברת, גברת?" מתעקש דמיר כר, "התמונה אולי לא שווה, אבל רראי איזו מיסגרת יפה יש לה. 15 לירות מתיר אחרון." צמדו עוד קצת על המקח ולבסוף שיל מה תמר 12 ל"י ולקחה את התמונה. באה תמר עם התמונה לביתה וימיהו התחיל להציק לה. התחרט שקנתה נראה לה דומה למשהו. היא נטלה מתוך ארון הספרים שלה ספר תחרטים של **רמברנדט** כהר צאה שוויצית, דיפדפה בו ולפתע נעצרה ושמתה. לא היה ספק, התחרט שבירה היה של הצייר ההולנדי הידוע. תמונתו הופיעה בקטלוג. באו מומחים לבדוק את התחרט. הסתי בר מעל לכל ספק שאין זה זיוף ולא צילום. זה תחרט מקורי של רמברנדט. כך קנתה תמר מרוז ב-12 ל"י תחרט נדיר. מה שוויו בדיוק? קשה להעריך. אבל לפני מספר חודשים נמכר תחרט דומה של רמברנדט בבית המכירות הפרבניות הנודע סותבי בלונדון; הקונה שילם בעדו 3000 לירות שטרלינג — כ-27 אלף לירות ישראליות.

על 30 ס"מ, נראה קצת צהוב ומיושן. משהו בתוך ליבה של תמר הדיח אותה לרכוש את התמונה. "כמה עולה הקישקוש הזה שם", שואלת תמר את המוכר,

מרזו

זה קרה עד עכשיו רק באגדות, בסרטים או בתסכיתירדיו: מישהו הולך לפשפש ב' חנויות גרוטאות. בין ספות בלויית וקרעי מיורונים הוא מוצא מיסגרת מאובקת. כש' הוא מסיר מעליה את האבק, הוא מגלה פתאום מתחיה תמונת שמן. המוכר רוצה בעדה כמה לירות. האיש מתעקש, מתוכח על המחיר ורוצה ללכת בלי התמונה, ה' מוכר רץ אחריו, נותן לו את התמונה ב' פרוטות. בבית מגלה האיש שהתמונה ש' קנה בפרוטות אינה אלא יצירה נשכחת של מודליאני או גוגן. כמה שזה מוכר, בנאלי ובלתי מציאותי, אם זה כבר קורה לפעמים באמת, פעם ב' כמה עשרות שנים, אז זה יכול לקרות רק בפאריס או בלונדון, ועכשיו, תאמיני או לא, זה קרה בארץ, בדיוק כמו באגדות. המזל כבר הפעם להאיר את פניו **למבר** מרזו, בעלת המדור העין הציבורית במי' סף הארץ. יום אחד לפני שבוע, איך ש' היא הולכת בין חלונות הראווה של דיז' גוף, כדי לחפש חומר עיתונאי למדורה, נכנסת תמר מרוז לחנות כלים, כדי לראות מה חדש שם ולרכוש בהזדמנות איזה פינ' ג'אן. בעין הציבורית שלה היא מסתכלת על סירים, על צלחות ועל קומקומים, ו' פתאום תופסת העין הפרטית תחרט קטן בשחור-לבן התלוי בין כל השמונצעים. זה היה משהו לא כל כך מרשים, בלי התימה של צייר ובלו כלום. אבל הנייר שעליו הודפס התחרט הקטן, שגודלו כ-15 ס"מ

המשרוקית של אילן העצוב

איין העצוב

שלף משרוקית מהכיס, ונתן בה ציפי-צוף עצוב. ומה קורה? לקול הצינצוף מזנק בשל ממישם כלביזאב ענקי — ומתייצב בשלווה לצד אילן, כשהוא מבטי בלי מילה בבריון. לא היה גם צור רך במילה, או אמילו בכישכוש-זנב; הבריון התנדף, ואילן הזמין עוד כוסית.

אחרי טדי קולק, האיש המוכר ביותר בירושלים הוא **אילן העצוב**. יש לו כלב, "פולקסוואגן", שתי נשים לשעבר, ושלוש מצלמות: מאחת הוא עשה מאי-פרה, מהשנייה קולב, ומהשלישית מחי-זיקמפתחות. מהמצלמות, לא מהנשים. בנוסף, הוא מנגן גם על כל האני-סטרומונטים המוסיקליים — חוץ מהי-קונטרבאס, שאותו הוא הפך לבאר, ומהפסנתר, שאותו הוא הפך לשולחן. שני הדברים היחידים הבטוחים אצל אילן זה ה"הנגיאור" בראש וה"אובר-דראפט" בבגק. כוסית קוניאק זה הדבר הכי צמוד לזדיים שלו — וכאבריאס לראשו. בגלל זה יש לו תמיד בכיסים טבליות של "קורדיול". והנה, יום אחד כשהוא יושב ללא פרוטה ב"כסית" בתל-אביב, וחושב איך להגיע לירושלים, נוגש אליו לפתע טיפוס תמהוני, ושואל אותו אם יש לו "ל.ס.ד." למכירה. ללא היסוס שלף אילן את ה"קורדיול" שלו ומכר שתי טבליות תמורת עשר ל"י. עד היום מחפש הבר' נש את אילן. הוא טוען שהוא לא הר' גיש את השפעת הסם עד היום, למרות שעבר כבר חודש. ההרפתקה האחרונה של אילן קרתה השבוע: הוא יושב בירושלים, כמובן עם כוסית קוניאק ביד, ולפתע יצה מישהו, שהפרצוף הנכא שלו לא מצא-חן בעיניו, לעשות בו שפטים. אילן נשאר אדיש ואמר להחוא, שאם הוא רוצה להתקוטט איתו, שימתין בבקשה עד לסיום הכוס שבידו. כבהיסח-הדעת הוא

מה קורה במשפחת לפידות?

ליאורה לפידות היא, כפי שכל אחד יודע, אחת הדוגמניות המצולמות ביותר בצלנר. היא יפה, גבוהה, לא מפסדת, ויש לה בעל יפה ועוד כל מיני דברים אחרים מעוררי קינאה. אפילו הצורה שבה היא הכירה את **איין** בעלה, מעוררת קינאה: זה היה כשהיא סיימה קורס טירונות. הוא היה אז סגן בצבא, והם נפגשו במסיבת

ליאורה ואיין לפידות

הסיום של הקורס. סגן איין לפידות חיפש לו בת-זוג לרקוד, ראה את עיניה הגדולות והחומות של ליאורה ניבטות בו — וזה הביא כמובן את שניהם לחופה. איך אפי' שני אחרת?

אבל בחודשים האחרונים השתנה משהו: לא רואים אותם יותר ביחד. למען האמת, את ליאורה לא רואים בכלל, ואת אילן רואים מסתובב במועדוני-היליקה התל-אבי' ביים לצידה של איזו יפהפיה, שהיא אמנם גבוהה, לא טיפסה, ובעלת עיניים חומות — אבל היא לא ליאורה. אז מה הולך פה? אני מקווה שלא זה.

כשהביא **יעקב אגמון** את **זילברטו טופאנו** לראשונה לישראל לא ידע שהבמאי האיטלקי, מאנשי השמאל החדש, יתאהב ב'

תכמת באיזה 15 אלף פונטים? אבל זה עדיין לא סוף ההפתעות: לי דברי התובעים, שוהה הרגו בחו"ל, ואשתו עוסקת כאן במכירת מטלטליה, ומתכוונת להצטרף אליו ללונדון, שם פתח הדוקטור עסק. לעומת זאת, מספרים תושבים ב' הרצל-הפיתוח, שהדוקטור הנכבד ראה על-ידם בימים אלו ממש, שט לו במכונית אימפלה חדשה נושאת מספר זר גאחתיק, ויפהפיה לא נורמלית מבפנים. עכשיו לכו תדעו איפה האמת, ואיפה הוגו.

הוגו

איפה הוגו?

כנראה שאין סוף להפתעות בחיים: הייתי מאמינה הרבה דברים על ירדני הטוב דיר **הוגו שווארין**, אבל הידיעה שקראתי בי יום ראשון השבוע בעיתון היתה שיא: מסתבר שאיזה זוג יהודים טובים, **אננס ואסריום קרטס**, הגישו נגדו תביעה מש' פטית. נגד הוגו — קונסול הכבוד של צילי בארץ! ועל מה? על זה, שלטענתם לפחות, הוא לקח מהם לפני ארבע שנים תמונה כדי למכור אותה בשבילם. שלוש שנים המיי-מות הם חיכו בסבלנות שהוא ימכור, ואז החליטו שכדאי להם לנסות שיטות מכירה אחרות, יותר יעילות, וביקשו את התמינה בחזרה. זה היה לפני שנה — ועד היום לא קיבלו אותה. כך — התביעה. ותשאלו עוד על איזה תמונה מדובר? לא סהם: אחת של אחד בשם פאולו גינוגילי, שעניינה במאה ה-16. פלא שהתביעה מסי

של דינה לנשוואין. לזוג לא נותרה ברירה, הם נסעו לקפריסין, נישאו שם בנשוואין אזרחיים. אחרי שנודע הדבר להוריה של דינה, הם החליטו שהתנהגות בתם מהוה פגיעה בעי' קרי אמונתם. לילה אחד בלעו שניהם כדורי-שינה בכמות מופרזת. למזל, גילה זאת אחיה של דינה בעוד מועד, דבר שהביא להצלחתיהם. אולם גם אז מיאנו ההורים להשלים עם

זילברטו הופך יהודי

נשוואי בתם. הפעם היה זה זילברטו שנכנע. הוא החליט להתגייר. השבוע הפך זילברטו ליהודי, אחרי שגוייר בידי הרב **ישראל לאו** בירושלים. עכשיו זילברטו הוא גם אוהבי-ישראל, גם יהודי וגם בן בית במשפחת פייר. נשאר לו רק לותר על דרכונו האיטלקי כדי להי פוד לינשואלי לכל דבר.

ארץ, אבל זילברטו לא רק שהתאהב בארץ והפך לתושב כאן מזה שנתיים, הוא גם התאהב בישראלית — היתה זו **רינה פינר** יפת-התואר וגבוהת-הקומה. כאשר הגיעה אהבתם לשלב בו החליטו להתחתן, התחילו הבעיות. זילברטו היה נוצרי קתולי, דינה היתה יהודייה. מכיוון שזילברטו לא היה לפרוטסטנטי, הבעיה